

Un bosc de màscares russes

El granollerí Dusan Tomic estrena 'El bosc', una peça inèdita del dramaturg Ostrovski

Granollers

Josep Barbany

Desconegut a casa nostra, el dramaturg Alexander Nikolaievic Ostrovski és considerat el creador del teatre costumista rus del segle XIX. Les seves obres ataquen amb humor però sense pietat la supèrbia i la hipocresia de la classe mitjana de la seva època, que coneixia molt bé. Ara, de la mà del jove director i actor serbi de Granollers Dusan Tomic, s'ha estrenat al Teatre de Ponent *El bosc*, una faula de múltiples lectures escrita el 1871.

El treball de Tomic amb *El bosc*, concebut com a treball de final de carrera, s'ha de valorar, en primer lloc, pel notable esforç de donar a conèixer l'obra d'Ostrovski. Des d'aquesta mateixa òptica, també cal tenir en compte, no tant sols les limitacions de la producció, sinó la irregularitat del nombrós repartiment (11 actors a escena), que combina actors amb experiència amb d'altres de menor recorregut. Unes limitacions que no han estat cap impediment per portar el text a escena: o han estat substituïdes per una gran imaginació en el cas de l'escenari (una plataforma de palets de fusta amb dos dits d'aigua al mig); o amb evident sentit de l'humor en

El muntatge combina actors amb experiència amb d'altres de menor recorregut

el cas del vestuari i les perruques.

L'obra planteja una interessant crítica al joc de màscares de la societat

El resultat: un conte distret i amb missatge que, en l'adaptació, ha perdut la sàtira i la crítica originals. L'humor no sorgeix tant

del text, massa esponjat, i convertit en faula innocent, sinó dels papers caricaturescos d'uns actors coneguts per un nombrós públic local que viu el seu treball amb ulls còmplices.

El bosc planteja, sota l'aparença d'una simple comèdia, un interessant crítica al joc de màscares de la societat, i és considerat un clàssic per la contemporaneïtat dels temes que tracta. Però en aquesta versió l'embolcall

de conte guanya la partida al retrat antropològic i a la sàtira.

Així, temes com la hipocresia o la mentida només es fa evident en un dels moments més reeixits de la proposta: l'aparició dels dos actors de províncies, el còmic i el dramàtic que, a diferència dels burgesos terratinents com la temuda Raisa (divertida Maria Manau), interpreten els papers que els permeten sobreviure.

Calor 'manouche' per a una freda tardor

Cardedeu

Jordi Urpí

Malhauradament, no puc explicar com eren les nits amb Django Reinhardt i Stephane Grappelli dalt de l'escenari, liderant el llegendari Quintette du Hot Club de France. Però resulta evident que el seu llegat segueix viu i present en diferents generacions d'instrumentistes d'arreu del món. Casa nostra no n'és una excepció i divendres passat vam tenir un tast dins la programació del cicle Jazz a Tota Castanya de Cardedeu.

Per començar, cinc músics (tres guitarristes, una contrabaixista i un violinista) vestits de negre davant d'unes taules amb espelmes i plenes de gent. Dividit en dues parts, el so dels primers minuts va dur-nos clarament cap al jazz *manouche* que Reinhardt i Grappelli van compactar durant els anys que van treballar junts. Peces pròpies de 5 de Swing, com *David o Django Legend*, o del repertori del guitarrista gitano, com *Charleston* o *Solid Old Man* van omplir de càlid swing la sala Sarau en la que, potser, va ser la primera setmana de nits realment fredes de la tardor.

Però el grup no es va quedar aquí. Abans de la pausa, la cantant Ester Chamarro va agafar el micròfon, convidada pel grup, per interpretar *La vie en rose*, peça que també es troba en el disc recentment editat pel quintet. A partir d'aquí vam escoltar unes especials versions (algunes novament amb veu) de clàssics com *Caravan* de Duke Ellington (potser la més aconseguida), *Low Motion* de Sonny Rollins o *Scrapple from the Apple* de Charlie Parker.

El concert de divendres ens va permetre comprovar de nou com un estil musical basat en un ritme en aparença senzill (penseu també en la nostra rumba, el blues o el reggae) pot regalar d'una manera tan especial les nostres oïdes. En aquest punt, comentar que el violí d'Oriol Vidal va aprofitar molt bé els moments de lluïment, mentre els seus companys guitarristes (Carles Gutiérrez, Francesc Rivero i Joan Viñals) exhibien les seves personals digitacions en els diferents solos i Queralt Camps jugava, al contrabaix, el seu paper d'indispensable base rítmica.

Sant Celoni, pres per les motos

Dissabte es va celebrar la primera exposició de motos clàssiques

Sant Celoni

Yolanda Duque

Prop de 90 motos històriques van desfilar pels carrers de Sant Celoni dissabte amb motiu de la primera exposició de motos clàssiques organitzada pel grup Amics de la Moto Antiga. La mostra va començar a les nou del matí a la plaça de la Vila i va acabar amb una passejada pel centre i el perímetre de la vila. A l'exposició es van poder veure models de les marques nacionals i internacionals més mítiques com Montesa, Bultaco, Vespa, Ossa, Lambretta, Derbi, Ducati, BMW o Guzzi, encara que també va desfilar alguna Harley Davidson i alguna moto de trial. Tots els vehicles reunits a la mostra tenien més de 25 anys i, la majoria, dataven de la dècada dels seixanta. **Y.D.**

Alguns dels participants en la trobada, a la plaça de la Vila

Dilluns, 17 de novembre de 2008